

El carnaval del bosc

[vc_row][vc_column][vc_column_text]En un bosc ple d’arbres alts i flors de tots els colors vivien animals molt diferents entre ells. Alguns corrien de pressa, altres caminaven a poc a poc. Alguns rugien fort, altres parlaven fluixet. Però tots compartien la mateixa llar.
Un dia, el Lloro Lila va tenir una idea brillant.

—Organitzem un carnaval! —va proposar movent les ales verdes i blaves—. Amb música, disfresses i desfilades.

El Mico Mateu va fer un salt d’alegria.

—Jo puc penjar garlandes entre els arbres!

L’Elefanta Emma va somriure.

—Jo puc tocar el tambor amb la trompa.

La Tortuga Tita va aixecar la poteta lentament.

—Jo… puc ajudar a decorar, però necessitaré temps.

El bosc es va omplir d’entusiasme. Cada animal volia participar.

El Paó Pau va obrir les seves plomes brillants.

—Jo puc desfilar! Tinc el vestit més vistós de tots.

Però la Guineu Zain va arrufar el nas.

—I què passa amb els que no tenen plomes brillants ni salten gaire alt? —va preguntar.

Tots es van quedar pensant.

En aquell moment, va aparèixer l'Esquirol Alba, que feia servir una petita cadira amb rodes fetes de branquetes perquè les seves potes del darrere no eren gaire fortes.

—Jo també vull participar —va dir amb veu decidida—. Puc dissenyar màscares i ajudar a coordinar la desfilada.

El bosc va quedar en silenci… i després l'Elefanta Emma va parlar:

—Aquest carnaval no és per veure qui és el més ràpid o el més acolorit. És per celebrar que som diferents.

El LloroLila va assentir.

—Cadascú té alguna cosa especial per aportar.

Així van començar a organitzar-ho tot pensant en tothom.
El Mico Mateu va baixar les garlandes perquè festiguessin a l'abast de tots.
La Girafa Júlia va sostenir els fanalets ben amunt.
La Tortuga Tita va pintar cartells amb paciència.
L'Esquirol Alba va dissenyar màscares de fulles, flors i escorces per a qui en volgués.
La Guineu Zain va organitzar una desfilada on cadascú caminaria al seu ritme.

El dia del carnaval, el Bosc Arc de Sant Martí es va omplir de música. L'Elefanta tocava el tambor, els Ocells cantaven, el Lleó Leo movia la seva mcabellera amb orgull i fins i tot el petit Talp Tomàs va sortir del seu cau amb una capa brillant.

No importava si algú caminava a poc a poc, rodava, saltava o volava. Cadascú tenia el seu moment per brillar.

La Tortuga Tita va travessar la desfilada lentament, i tots la van aplaudir.
L'Esquirol Alba va avançar amb la seva cadira decorada amb flors, i el bosc sencer va cridar:

—Bravo!

El Paó Pau va entendre una cosa molt important. Es va acostar a la Guineu Zain i va dir:

—El meu vestit és bonic, però el més bonic és que estem tots junts.

Aquella nit, sota un cel ple d'estrelles, el Bosc Arc de Sant Martí va entendre que el veritable carnaval no era a les plomes ni a les disfresses, sinó a celebrar que cada animal era diferent... i que junts feien un espectacle meravellós.

I des d'aleshores, cada any celebren el carnaval recordant la gran lliçó:

Quan tothom pot participar, la festa és molt més brillant.

[/vc_column_text][/vc_column][/vc_row][vc_row][vc_column]
Pinta el conte:
[vc_single_image image=»3701″ onclick=»img_link_large» css=»»][/vc_column][/vc_row]